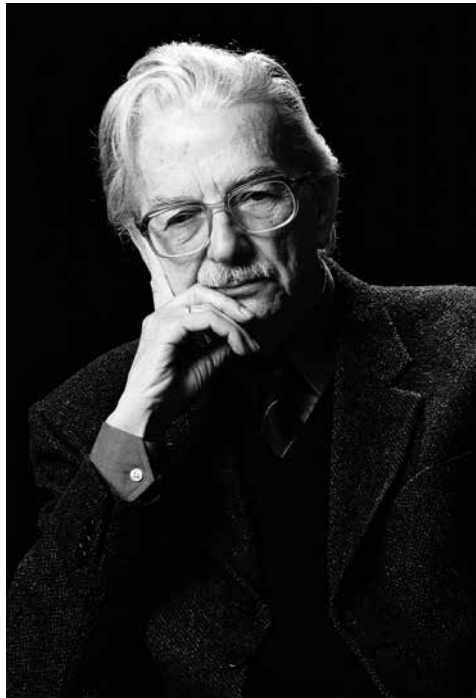

Проф. др МИОДРАГ ЈОВАНОВИЋ
1932–2013.

Рођен је 1932. године у Петровграду, данашњем Зрењанину, у Банату. Основну школу – до Другог светског рата – учио је у Приштини. Године окупације проводи у Јагодини, где је и матурирао.

Историју уметности је студирао на Филозофском факултету у Београду – од 1952. до 1957, када је дипломирао. По дипломирању, као

стипендиста Штипа, запослио се у тамошњем Народном музеју, где је обављао и дужност управника. После годину дана враћа се у Београд и уписује последипломске студије, које окончава 1960. радом *Српско-руске уметничке везе у XVIII веку*.

У јануару 1961. изабран је за асистента за предмет *Историја уметности југословенских народа новог века* на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета у Београду. На усавршавању у Бечу био је (1965/66) као стипендиста аустријске владе.

Докторску тезу *Српско сликарство у доба романтизма* одбранио је 1973. године, такође на Филозофском факултету у Београду. Прошавши сва универзитетска звања, од 1988. године је редовни професор на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Био је управник Одељења, закратко и Института за историју уметности, а у једном мандату и продекан. Од 1973. до 1978. године предавао је и на Филозофском факултету у Новом Саду, потом и на Филозофском факултету у Приштини (Блацу, 1999).

Предмет *Музеологија*, проширио је и на заштиту споменика културе у настави на матичном факултету у Београду (1974).

Научни рад Миодрага Јовановића посвећен је најпре српској историји уметности XVIII, XIX и почетка XX века у контексту националне и европске културе.

Поред петстотинак текстова различитог карактера, објављено му је и више књига, међу којима и *Српско сликарство у доба романтизма* (1976), *Ђура Јакишић* (1978, с Николом Кусовцем), *Новак Радонић* (1979), *Ђока Миловановић* (1983), *Српско црквено градитељство и сликарство новијег доба* (1987; 2007), *Опленац: храм светог Ђорђа и маузолеј Карађорђевића* (1989), *Међу јавом и мед сном: српско сликарство 1830–1870* (1992), *Музеологија и заштита споменика културе* (1994), *Сликарство Темишварске епархије* (1997), *Урош Предић* (1998), *Српски манастири у Банату* (2000), *Михаило Миловановић* (2001), *100 дела српске уметности* (2004), *Ђока Јовановић : [1861–1953]*, (2005), *Храм Светог Саве у Београду*, (2007), *Српски манастири у Банату* (2007); *Владимир Митровић: слике и скулптуре* (2008); *Три века српског сликарства* (2009).

Врло је цењено и јавно деловање професора Јовановића. У Матици српској је – од оснивања – био члан Одељења за ликовне уметности, у једном периоду и његов секретар. Био је и председник Темишварског одбора Матице српске и председник Управног одбора Галерије Матице српске, као и председник Друштва историчара уметности Србије и Друштва пријатеља Народног музеја у Београду. Дужи низ година био је члан Управног одбора Коларчеве задужбине. У Српској академији наука и уметности је био члан Одбора за људска права и националне мањине. Сарадник Радио Београда је од 1958. године. За Радио-телевизију Србије је припремио сценарио за седамдесетак документарних филмова. Преводаилац је неколико књига и текстова.

За свој научни, педагошки и јавни рад добио је више признања. За особите заслуге у ширењу техничке културе добио је награду Народне технике „Борис Кидрич“. Као један од аутора књиге *Историја Београда* добитник је Октобарске награде града Београда. Добитник је и Повеле

Коларчевог народног универзитета, Повеље Културно-просветне заједнице Србије, као и годишње награде Вукове задужбине за монографију и изложбу о Урошу Предићу 1998. године.

Од раних шездесетих се бавио и фотографијом; учествовао је и на многим манифестацијама. На међународном конкурс *Internationaler Pentacon-Orwo-Foto-wettbewerb* у Берлину (1969) добио једну од награда. За посебан допринос развоју српске фотографије проглашен је за почасног члана Националног центра за фотографију у Београду.

Био је сарадник Централног института за историју уметности у Минхену у изради *Библиографије јужнословенске стручне периодике* (1965–1991).

О његовом виђењу многих животних тема, међу којима су и оне о историји српског народа, односно историји уметности, упечатљиво сведоче *Мостови Миодрага Јовановића* (Београд, 2001).

У припреми за објављивање је међународни зборник *Уметност и њена улога у историји: између трајности и пролазних -изама*, посвећен сећању на проф. др Миодрага Јовановића, у издању Филозофског факултета у Косовској Митровици, као вид очувања сећања на особу која је оставила непорецив траг не само у области науке, пре свега историје уметности, него и као благонаклон сарадник, професор, саговорник. Хвала му на подршци коју је свесрдно пружао симпозијуму Ниш и Византије.

Редакција

